

I den lugna vinterviken
(*en mild sonat vid lampan*)
Dikt ur Efterskörd av Birger Sjöberg

Varje gång då Frida tänder
på sin lampa vinterdags,
och en liten stjärnas bränder
lyser som ett ljus av vax
trevnad finns det i mitt sinne.
Jag får lust till sång därinne,
strängens dunder
ej jag spar.
Skräddaren som bor inunder
ringa glädje har.

Skåpet öppnar Frida nyter,
breder ut en manglad duk.
Rent och manglat aldrig tryter
Fridas hand helt rund och mjuk.
Balsaminen full av knoppar
ställes mitt bland runda koppar.
Jag en kärlekssång försöker,
medan Frida pannan tar.
Lampan röker...
bliver Fridas svar.

Vinterflugan ensam spelar
kring vår takrosett i dans.
Jag med vår Rosita kelar,
värdigt djur med ljusgul svans,
myser sen mot Frida värdigt.
"Nu är kaffebordet färdigt".
Det var pocker...
sån behaglig hand hon har.
– Här är socker –
bliver Fridas svar.

Vinterflugan ensam spelar.
Fridas röst är min musik,
som ett ängsligt hjärta helar
här i denna stilla vik.
Där vart skär är röda pallar,
och där kaffet sakta svallar.
Och där lunder
äro soffors par.
Skräddaren som bor inunder
ringa glädje har.